πεπαῖ χετλιαστικόν ὅστιν ὀπῆρρημα. Αταυρώτη.] ἀμμικτος, ἀγνή. ταῦρος γὰρ, τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. κροκωτοφοροῦσα δὲ, κροκωτὰ φέρουσα. κεκαλλοπισμένη, κοσμηθεῖσα. Επιτυφῆ.] τρίτον πρόσωπον τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἀορίστου παθητικοῦ δευτέρου οὕτω χρηματιζόμενον. ὅπτύφω, ἐπέτυφον, ἐπετύφθω, ἐὰν ὀπτύφω, ἦς, ῇ. ὀπτυφῇ οὖν, ὅπ καῇ, ἐκπυρωθῇ, ὀπτυρωθῇ. τουτέστιν ἀφέξομαι, τῆς σώφρονος οὐσίας τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα πρὸς ἔρωτι, καὶ τῇ ὀπθυμίᾳ τοῦ συμμίξεως μάλιστα κρίνοιτο, καὶ ἐμοῦ τυχεῖν ὀπθυμοίη. λέγεται δὲ, ὀπτύφεσθαί τινος, καὶ τύφεσθαι ὀπτί τινος, ἤγουν κρίεσθαι τῇ ὀπθυμίᾳ τοῦ συμμιγῆναι ἐκείνῃ ἧς ἐρᾷμεν. Τ' ἀνδρεὶ τῷμῷ.] τὸ πλῆρες, τῷ ἀνδρεὶ τῷ ἐμῷ. ἀλλαχοῦ δὲ γέγραπται, τὰνδρος, τὰνδρεὶ, ἀντὶ τοῦ, τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρεί. Κακῶς παρέξω.] χολῇ, μόγις, οὐχ' ἑκοῦσα, οὐδ' εὐθὺς ἀπῷ ἐμὲ κινηθεῖσμένου παρέξω. ἢ οὐ ῥᾳδίως, ἢ εὐχερῶς, ἀλλὰ φειδωλῶς, καὶ χαλεπῶς ἀπῷ παρέξω τὸ μὲ σῶμα πρὸς τὸ συμμιγῆναι. τουτέστιν ὑποσελεύσομαι ἀπῷ. ὀδὲ κινηθήσομαι ὅπως πρὸς αὐτὴν ἔλθω καὶ ἢ ἐάσω ῥᾳδίως ἐμὲ ὑπ' ἀπῷ κινεῖσθαι. προσκινήσομαι δὲ, σώφρονος οὐσίας ἀπῷ δηλονότι. Οὐ πρὸς τὴν ὄροφον.] τὰ περσικὰ, εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, ἃ καὶ περσικὰ θηλυκῶς λέγονται. ὡς καὶ ἐν Νεφέλαις δεδήλωται. ὄροφος ὁ ἀρσενικῶς, ἢ ὀροφὴ θηλυκῶς, ἢ στέγη. ἀλλὰ τί τοῦτο βούλεται, τὸ ἀναλείνειν τὰ περσικὰ πρὸς τὴν ὄροφον; τοῦτο σφόδρα ἀσαφές. εἰ μὴ κακέμφατόν τι σώφρονος εἶδος, δηλοῖ τούτων δηλοῖ. ἔστι οὖν ὁ νοῦς. ἐκ ἀρῶ τὰ μου ὑποδήματα πρὸς τὴν ὀροφὴν, εἴτε τὴν τοῦ οἴκου στέγην, ἵνα δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ ἐμοὶ ὑποκειμένη ῥᾷον καὶ ἐσφιγμένωτέρον καὶ σεμνότερον συμμιγῇ. ἀπὸ τῆς περσικῶν, μετωνυμικῶς αὐτοὺς τοὺς πόδας τὰ περσικὰ φορεῖν τὰς νοητέον. ὁπωσοῦν ἂν εἴη, ταῦτα αἰνιγματικῶς μὲν, ἀληθῶς δὲ γυναικῶν ἀπρεπεῖς, καὶ λίαν ἀσελγὲς χῆμα σώφρονος ὑποσημαίνειν δοκεῖ. Οὐ σήσομαι.] ἐ σήσομαι λέαινα, τουτέστιν ὡς λέαινα. ὁ Σουΐδας τούτων μνημονεύων, παροιμίαν ἔφη λέγει, καὶ οὕτως ἑρμηνεύει, πυρόκνησις, ἡ μὰ χαίρα. ὅπτ ἢ τῆς λαβῆς τῆς μαχαιρῶν, ἐλέφαντες καὶ λέοντες ἐγλύφοντο ὀκλάζοντες, ὅπως μὴ ὀπθραύοιντο αὐτῆς οἱ πόδες, εἰ ὀρθοὶ ἑστῶτες γλύφοιντο. λέγει οὖν, ὅτι ἐκ ἐπ' ἀνδρεὶ σήσομαι πορνεύουσα ὡς λέαινα ὅπτ πυρόκνησις. χῆμα δέ ἐστιν ἀκόλαστον, καὶ ἑταιρικόν. ταῦτα φησὶ τῷ Σουΐδᾳ. Ἄλλως. οὐχ ὑποτάξω μὲ τῷ ἀνδρεὶ πρὸς σώφρονος οὐσίαν, οὐδὲ μιμήσομαι τὰς λεαίνας ὅπτ τῆς μαχαιρῶν γλυφομένας, αἵπερ ἐκ ὀρθαί, ἀλλ' ὀκλάς ἑστῶσιν. οὕτω ἢ ἀπρεπεστέρως σώφρονος οὐσίας εἶδος δηλοῖ, οἷα καὶ ἐν Εἰρήνῃ,

Επὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι.

πυρόκνησις ἢ, καὶ τὴν Πολυδεύκη ἐν μαγειρικοῖς μαχαιρείοις καταριθμεῖται, οὕτω, ἐν ᾗ τούτοις καὶ πυρόκνησις, ἣν κόβυλιν καλοῦσιν. Εὐσάθιος ἢ ἐν τῷ Ιλ. λ. φεὶ τῶδε τῶ λέξεως ταῦτα γράφει, κνήσις ἰδίως ἡ πυρολόμος μάχαιρα, ἣν ὁ Κωμικὸς σωθέτως πυρόκνησιν λέγει, Ὁμήρου διαλελυμένως καὶ τρόπον ἐτυμολογίας εἰπόντος τὸ, ὅπτ δ' ἄγειον κνῆ πυρὸν Κνήσι χαλκείῃ. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ κνάω, ὥ, τὸ κόπτω. καὶ αὖθις μετ' ὀλίγον, σώφρονος δὲ, πυρόκνησις μαγειρικὸν σκεῦος ἣν. καὶ Ησύχιος. κνῆσις, κοπὶς σιδηρᾶ. ξυσὴρ, ἐν ᾧ ξύεται τὸ πυρόν. Εκ τούτων οὖν φανερόν ἐστι τί ποτ' ἦν κυρίως ἡ πυρόκνησις, μαχαίριον δηλαδὴ, ἢ ἄλλο τι μαγειρικὸν ὄργανον, ᾧ τὸ πυρὸν ἢ ξύειν, ἢ κόπτειν ἢ ὁπωσδήποτε τέμνειν εἰώθεσαν. Καθαγίσω τὴν δε.] δηλονότι τὴν κύλικα. καθαγίζειν ἢ, ἀφιεροῦν, καίειν. Σ νῦν ἢ ἀμφιβόλως εἴρηται. δύναται γὰρ λαμβάνειν τὸ, ἀντὶ τοῦ καύσω, ὡς θῦμα, ὡς ἱερεῖον καύσω τὴν τὴν κύλικα. καὶ ἀντὶ τοῦ ἱερώσω τῇ Πειθοῖ. ἀλλ' ὁ νοῦς ἐστί, ταύτῃ τὴν κύλικα κενώσω τὸν οἶνον πιοῦσα. διὸ καὶ ἡ Καλονίκη ταῦτα πρὸς τὴν Λυσιστράτην λέγει, τὸ μέρος ὦ φίλη. καθαγίσον δηλονότι. τουτέστι, μὴ πῖνε πάντα τὸν κύλικος οἶνον, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ μέρος. ἢ ἢ λοιπὸν δός μοι πιεῖν, ἵνα ταχέως ἀλλήλων ὦμῳ φίλαι.

Τίς ἀ ὀλολυγά; Λυ ταῦτ' ἐκεῖν' ὀ γὰ λέγον;] τὸ πλῆρες. ταῦτα ἐκεῖνα ἐκ ἐγὼ ἔλεγον; μετ' ἐρωτήσεως. ὅμοιον ἢ τούτῳ τὸ τοῦ Εἰρήνης, Τοῦτ' ἔστι δῆτα τὸ κακὸν αὐθ' ὁ γὰ λέγω. ἀντὶ τοῦ, αὐτὸ ὁ ἐγὼ λέγω. τίς οὖν ἡ ὀλολυγή, καὶ τίς θόρυβος, καὶ βοή; ὀλολυγὴ νῦν δηλοῖ τὰς φωνὰς, ἃς τινες δρῶσι τὰς καλὰς πράξεις, καὶ δρᾷ τὴν ἀνέλπιστον εὐτυχίαν ἰέσιν. Ησύχιος δὲ, ὀλολυγὴν καλεῖ τὴν φωνὴν γυναικῶν, ἣν ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι ποιοῦσιν. Εν ᾧ ἢ χρόνῳ αἱ γυναῖκες αὐ ἢ ἐν ἐκκλησίᾳ πρὸς ἀλλήλας δρᾷλέγον, καὶ ὑπὸ τῆς Λυσιστράτης ὁρκοῦν, ἐν τούτῳ βοὴ μεγάλη ἐξακούεται, ἣν αἱ πρεσβύτα τὴν ἀκρόπολιν κὴ πρόχημα θυσίας ἀπὸ σώφρονος καταλαβοῦσαι ἐποίουν. ἡ Λαμπιτὼ τοίνυν ζητεῖ τίς αὕτη ἡ βοή. ἡ ἢ Λυσιστράτη τὸ ζητούμενον αὐτῇ δηλοῖ. καὶ παραινεῖ εἰς τὴν τατρίδα ἐπαναχωρεῖν, καὶ κὴ δυνάμιν πάντα ποιεῖν ὅπως ὁ πόλεμος καταλύοιτο, καὶ εἰρήνη ποιοῖτο. ἡ δὲ τὰς λοιπὰς τῆς Λακωνῶν, ἃς ὁμήρους πρὸς τὴν Λυσιστράτην προσήγαγε, καταλιποῦσα παρ' αὐτῇ, εἰς τὴν Σπάρτην ἐπανῆλθε. ταύτης ἢ ἤδη ἀπελθούσης ἡ Λυσιστράτη πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας ταῦτα λέγει, Ημεῖς ἢ τῆς ἄλλαισι. κὴ τὰ ἑξῆς.

CH. Εστικῶς] lege vbique ἑστυκάς. Est enim vt ante diximus στύω verbum tentiginis prurientis. Αταυρώτη.] Id est ἀμικτος & vt ait Aristoteles in Politico primo ἄζυξ. Nam ταῦρον hic pro iugo arbitror positum, quamuis non ignorem, per hanc vocem notari sæpe τὸ μόριον sive ἀνδρεῖον, sive γυναικεῖον, vnde λαστάυροι, mœchi dicebantur, malè enim apud Hesychium habes λαστάριοι. Κούχὶ προσκινήσομαι.] Sic in Pace dicit Metaphoricè ἅρματα φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται, proculdubio innuens τὸ σώφρονα ἄζειν. Sic Martialis dixit,

Nec motu dignatur opus,

Neque alio respexisse putē Horatium cum dixit, Motus doceri gaudet Ionicos, vt taceam illud ex iocoso carmine sive Albij Tibulli, sive Val. Catulli, versetarte mobilem natem: Plura pudet addere, & ex fumo isto dare lucem pudentis hominis non est nedum Christiani. Ανατεινῶ τὰ περσικὰ] Sic ille Epigrammatum Princeps, Tolluntúrque pedes. Sunt autem Persica ex genere calciamentorum, vt & habes inferius Laconicas. Λέαινα ὅπτ πυρόκνησις.] Spurcam aiunt esse figuram meretricij concubitus, quales credo fuisse in Elephantidos illius libellis quam Catalecta Vergilij memorant, neque arbitror ignotam Aretino qui omnes has nequitias describens, etiam cum charta omnia (vt ait ille) monstra facit. Sciēdum autem pingi olim solitos in manubriis gladiorum elephantes & leones ingeniculatos, ne si recti pedes essent comminuerentur, & frangerentur. Itaque ait, Non stabo mœcha ad placitum viri, vt Leæna ad ensem vel machæram, quam vocat πυρόκνησιδα. Hunc autem versum pro Parœmia laudat Sudas, ex cuius farragine hæc conglutinaui, & meminit Erasmus in Adagiis. Fuit autem hoc nomine, Leæna meretrix Attica quā amauit Demetr. de qua Machō Comicus dixit in Chriis, ὑπερβαλῆ δὲ τὴν λεαίνης χήμαλι, Quúmque Lamiam agitasset idem Rex Demetrius & supra modum laudasset, respondit ipsa Lamia, πρὸς ταῦτα κὴ λέαι-